

בר"ם 8462/11

לפני: כבוד השופט ח' מלצר

המבקש: מנהל הארנונה בעיריית הרצליה

נגד

המשיבה: מירב פלקון

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב בשבתו כבית משפט לעניינים מנהליים (כב' השופטת ד"ר מ' אגמון-גונן) מתאריך 23.10.2011 ב-עמ"נ 2053-10-10

בשם המבקש: עו"ד אסף הראל

בשם המשיבה: עו"ד ירון דיין

החלטה

1. לפני בקשה למתן רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו, בשבתו כבית משפט לעניינים מנהליים (כב' השופטת ד"ר מ' אגמון-גונן) ב-עמ"נ 2053-10-10, בגדרו התקבל ערעורה של המשיבה על החלטתה של ועדת הערר לענייני ארנונה בעיריית הרצליה (להלן: ועדת הערר), אשר דחתה את השגתה של המשיבה על חיוב הארנונה שהושת עליה לתקופה שמחודש מרץ 2005 ועד לחודש יולי 2006, בקשר עם נכס המצוי ברחוב סוקולוב 10 בהרצליה (להלן: חוב הארנונה ו-הנכס, בהתאמה).

אביא להלן את הנתונים הדרושים להכרעה.

2. בתאריך 31.7.2006 נתקבלה בידי המשיבה התראה לפני נקיטה בהליכי גבייה, לפי סעיף 4 לפקודת המיסים (גבייה) בגין חוב הארנונה הנ"ל (להלן: ההתראה). ההתראה הופנתה אל: המשיבה, אמה ואחיה, וזאת מכוח היותם יורשיו של מר יעקב פלקון ז"ל (שנפטר בשלהי שנת 1992), אשר היה רשום בפנקסי עיריית הרצליה (להלן: העירייה) כבעלים של הנכס וכמחזיק בו. מיד למחרת, בתאריך 1.8.2006, פנתה המשיבה, באמצעות בא-כוחה, אל המבקש במכתב שבו דחתה את ההתראה. בהמשך (בתאריך 7.8.2006) פנה ב"כ המשיבה אל המבקש, בשנית, במכתב שבו הבהיר כי

למשיבה לא היה כל מידע לגבי הנכס, ואולם מבירור שנערך מול בא-כוחו של אחיה – שהקשר בינו לבין המשיבה נותק בעקבות סכסוך שהתגלע ביניהם על רקע האופן שבו ניהל אחיה של המשיבה את העסק שפעל בנכס – עלה כי בתקופה שאליה התייחסה להתראה הנ"ל, הנכס הושכר, על ידי האח, לחברת כ.ד. שיווק מזון (להלן: השוכרת). בהמשך, משהתקבלה אצל המשיבה דרישה לתפיסת מיטלטלין, פנה ב"כ המשיבה למבקש במכתב נוסף שבו הבהיר, שוב, כי המשיבה לא החזיקה בנכס. עוד ציין ב"כ המשיבה במכתב האמור, כי המשיבה הגישה תביעה כנגד השוכרת (ת"א (הרצליה) 8053-06 פלקון נ' כ.ד. שיווק מזון בע"מ ואח'), כדי להבטיח את תשלום הארנונה לעירייה, והוא אף הציע לעירייה להצטרף כתובעת נוספת בתובענה האמורה. המבקש לא נענה להצעה זו.

3. בתאריך 18.11.2008 ניתן פסק דינו של בית משפט השלום בהרצליה בתובענה הנ"ל, שהגישה המשיבה כנגד השוכרת. בגדרי פסק-הדין האמור נקבעו, בין היתר, הקביעות הבאות: חובת תשלום הארנונה לתקופה שבגינה התקבלה אצל המשיבה ההתראה וננקטו נגדה הליכי גבייה מינהליים – חלה על השוכרת; השוכרת לא דאגה לרישום הנכס על שמה כמתזיקה; המשיבה לא ידעה, ולא יכולה היתה לדעת, על ההשכרה לשוכרת (בין היתר מאחר שהקשר בינה לבין אחיה נותק, כאמור, והוא זה שניהל את הנכס והשכיר אותו לשוכרת, ללא ידיעתה ומבלי שנתנה את הסכמתה לכך), והדבר נודע לה רק כאשר קיבלה את ההתראה, בתאריך 31.7.2006.

4. המשיבה סברה כי עם מתן פסק הדין האמור נסתם הגולל על טענותיו של המבקש כלפיה, ואולם בשלהי שנת 2009 התחוויר לה כי המבקש ממשיך לנקוט בהליכי גבייה מינהליים כנגדה, בקשר עם החוב האמור. משכך, פנתה המשיבה למבקש, בתאריך 29.11.2009, בהשגה כדי להפסיק את הליכי הגבייה כנגדה.

המבקש דחה את ההשגה.

החלטת ועדת הערר

5. ערר שהגישה המשיבה על ההחלטה לדחות את השגתה – נדחה אף הוא על ידי ועדת הערר, אשר קבעה, בין היתר, כי המשיבה איחרה את המועד להגשה השגה, והשומה הפכה בינתיים לחלוטה.

עוד קבעה ועדת הערר (למעלה מן הצורך, לשיטתה), כי המשיבה באה בנעליו של אביה המנוח, לאחר פטירתו, כמחזיקה בנכס, מכוח היותה אחת מיורשותיו. המשיבה לא מסרה הודעה כדין על חילופי מחזיק בנכס, כמצוות סעיף 325 לפקודת העיריות [נוסח חדש] (להלן: פקודת העיריות), ומשכך היא נחשבת כ"מחזיק" לצורך תשלום הארנונה, ואף חייבת במלוא התשלום, מכוח סעיף 316 לפקודת העיריות, בהיותה בעלים במשותף בנכס (וזאת על פי צו ירושה מתוקן שלפיו המשיבה החזיקה ב-20% מזכות הבעלות בנכס, בעוד אחיה החזיק ב-80% מזכות הבעלות בו).

הערעור ופסק דינו של בית המשפט לעניינים מינהליים הנכבד

6. המשיבה הגישה ערעור מינהלי על החלטתה הנ"ל של ועדת הערר. לערעור צורפו מסמכים מ"תיק הנכס" בעירייה, אשר שהגיעו לידי המשיבה בעקבות הליך שהיא נקטה כנגד העירייה, לפי חוק חופש המידע, התשנ"ח-1988 (להלן: חוק חופש המידע). בערעורה, העלתה המשיבה מספר טענות, אשר ניתן לסכם את עיקרן, בתמציתיות, כך:

(א) המשיבה לא איחרה את המועד להגשת ההשגה, שהרי אין חולק כי היא מעולם לא קיבלה דרישת תשלום כדין. מיד לאחר קבלת ההתראה (הנעדרת ציון בדבר קיומה של אפשרות בידי החייב להשיג על הדרישה, או לערור עליה) – היא פנתה אל המבקש, בפניה שהיה עליו לראותה כהשגה.

(ב) המשיבה מעולם לא היתה בגדר "המחזיק" בנכס, זאת הן לפני שהיא הפכה לבעלים במקצת הזכויות בנכס והן לאחר מכן, שאז היה מחזיק אחר בנכס (אחיה, חברת פלקון, או השוכרת). לפיכך לא היתה מוטלת עליה חובת הודעה כלשהי לעירייה לפי סעיף 326 לפקודת העיריות. מאז מות אביה, בשנת 1992 ועד לשנת 2006 לא נשלחה אל המשיבה כל דרישת תשלום וממילא היא לא יכולה היתה לדעת כי העירייה סבורה שיש לה זיקה לנכס. יתרה מכך – מהחומר שנמסר למשיבה מידי העירייה (וזאת רק לאחר שהיא נאלצה לנקוט בהליך נפרד לפי חוק חופש המידע) עלה כי בידי המבקש היו ראיות ברורות ומפורטות באשר למיהותו של המחזיק בנכס בפועל, לכל המאוחר החל מחודש פברואר 2005. העירייה גם ידעה בזמן אמת כי החזקה בנכס הועברה לשוכרת החל מחודש מאי 2005 והיה עליה לשנות את רישומיה בהתאם.

7. בית המשפט לעניינים מינהליים הנכבד קיבל את ערעורה של המשיבה, בקבעו, בין היתר, כדלקמן:

(א) סעיף 3(ג) לחוק הרשויות המקומיות (עדר על קביעת ארנונה כללית), התשל"ו-1976 (להלן: חוק העדר), מקנה לבית המשפט שיקול דעת רחב להתיר למי שחויב בתשלום ארנונה להעלות טענה כי איננו מחזיק בנכס, וזאת אף אם לא הוגשה על-ידו השגה במסלול הקבוע בחוק העדר. במקרה דנא, המשיבה מעולם לא קיבלה דרישת תשלום כדין ובה פירוט של מרכיבי השומה, תוך ציון זכות ההשגה והערר. בשים לב להליך המשפטי שבו נקטה המשיבה מיד עם קבלת ההתראה ובשים לב לראיות שהתקבלו בידיה לאחר הליך הערר (במסגרת הליך נוסף שהיא נאלצה לנקוט כנגד העירייה, מחמת סירובה למסור את המידע בגדרי הליכי ההשגה והערר) – אין לומר כי המשיבה "ישנה על זכויותיה", ויש לאפשר לה להעלות את טענותיה במישור זה.

(ב) הכלל הנובע מהוראות סעיפים 325-326 לפקודת העיריות הוא, אמנם, כי כל אימת שלא נשלחה על ידי בעליו, או מחזיקו של נכס הודעה בכתב בדבר חדילתו מהחזקת הנכס – חייב הנישום לשאת בתשלום הארנונה בגין הנכס, וזאת גם במקרה שבו התברר כי היה בעלים, או מחזיק אחר בנכס בתקופה הרלבנטית, שכן תרופת הנישום במצבים מסוג זה היא במישור היחסים בינו לבין המחזיק בפועל. ואולם, מפסק הדין בעניין דור אנרגיה (בר"ם 867/06 מנהלת הארנונה בעיריית חיפה נ' דור אנרגיה (1988) בע"מ (17.4.2008)) עולה גם כי תיתכנה נסיבות שבהן למרות שהמידע בדבר שינוי זהותו של המחזיק בנכס בפועל הגיע לרשות המקומית שלא באמצעות הודעה מטעם המחזיק היוצא, על פי הוראת סעיף 325 לפקודה – ייחשב המחזיק היוצא כמי שמילא את חובתו על פי הסעיף האמור, ולמצער מוטלת על הרשות המקומית חובה לערוך בדיקה נוספת של עניין זה. במצבים מסוג זה, כאשר קיימת ידיעה קונקרטית של הרשות המקומית בדבר שינוי מיהות המחזיק בנכס – החלטתה של הרשות המקומית להמשיך ולחייב את המחזיק היוצא איננה סבירה ואיננה מתיישבת עם חובת ההגינות המוטלת עליה במסגרת פועלה כנאמן הציבור.

8. ביישום הדברים על נסיבות המקרה הנוכחי קבע בית המשפט קמא הנכבד כי כבר בראשית שנת 2005, עוד בטרם היווצרות החוב, מושא הבקשה – היה בידי המבקש די מידע על מנת שתחול עליו, למצער, חובה לערוך בדיקה שמטרתה לעמוד על זהותו של המחזיק בפועל בנכס:

(א) כך, בתאריך 9.2.2005, פנתה חברת פלקון למנהל הארנונה בבקשה לפטור אותה מתשלום ארנונה (לפי סעיף 330 לפקודת העיריות), בשל היות הנכס בשיפוצים

וזאת מתאריך 13.4.2004 ועד לתאריך 29.6.2004. מנהל הארנונה השיב לפנייה האמורה במכתב שמוען ל"פלקון מעדני בשר", כדלקמן:

"לאור האמור במכתבך שבסימוכין ולנספחים שצורפו אליו קיבלתי את טענתכם לפטור מארנונה בשל היות הנכס בשיפוצים לתקופה מ-15.4.2004 ועד 30.6.2004. היתרה לזכותכם לאחר הזיכוי הנ"ל... תקוזה מחשבון הארנונה לחודשים 3-4/2005 שישלח אליכם במהלך חודש מרץ 2005" (ההדגשות שלי – ח"מ).

(ב) וכך, בתאריך 20.2.2005, בוצעה מדידה בנכס מטעם המבקש. על גבי השרטוט של הנכס נרשם שמה של חברת פלקון כמחזיקה, במקביל לשמו של המחזיק הרשום (שנפטר בינתיים, כאמור), מר יעקב פלקון.

(ג) בנוסף, בתאריך 22.6.2006, התקבלה בידי המבקש הודעה מאת השוכרת, לפיה הסכם השכירות בינה לבין אליהו פלקון (אחיה של המשיבה) מוארך לתקופה נוספת של שנה, ועד לתאריך 21.7.2007. על גבי ההודעה האמורה נרשם בכתב יד, כי המידע האמור אושר טלפוניית על ידי מר אליהו פלקון.

(ד) לכך יש להוסיף עוד כי השוכרת ביקשה וקיבלה רישיון עסק כדין מהעירייה בקשר עם הנכס, בחודש אוקטובר 2005.

9. בסיכומו של דבר קבע בית המשפט קמא הנכבד כי במצב הדברים המתואר, החלטתו של המבקש לנקוט בהליכי גבייה מינהליים (שבמסגרתם אין לחייב פתחון פה להעלות טענות עובדתיות, כגון: 'אינני מחזיק בנכס'), כנגד המשיבה דווקא (וזאת ככל הנראה לנוכח העובדה שחברת פלקון ואליהו פלקון, ומאוחר יותר אף השוכרת – הפכו לחדלי פירעון), הינה בלתי סבירה. את פסק דינו חתם בית המשפט קמא הנכבד בדברי הביקורת הבאים:

"התנהלותה של המשיבה [היא המבקש כאן – ח"מ] בעניינינו מעוררת תחושה קשה ביותר. נראה כי לאחר שהמשיבה נוכחה לדעת שלא ניתן לגבות את חוב הארנונה מחברת פלקון ומהשוכרת, סברה היא כי כל האמצעים כשרים בדרכה לגבות את חוב הארנונה מהמערערת [המשיבה כאן – ח"מ], אף ללא סמכות ובסיס חוקי לעשות כן... עד עצם היום הזה המשיבה כלל לא המציאה תדפיסי מצב חשבון היסטוריים לנכס לשנים 2005 ו-2006. ההסבר לכך לא ניתן. משכך, יש להניח כי לו היו מוגשים, היו פועלים נגדה".

10. בסופו של יום, קיבל בית המשפט קמא הנכבד, כאמור, את ערעורה של גב' פלקון, הורה על הפסקת הליכי הגבייה המינהליים כנגדה, וחייב את עיריית הרצליה לשלם לה את הוצאותיה בסך 40,000 ש"ח.

טענות הצדדים בבקשה

11. מכאן הבקשה שלפני, בגדרה שב המבקש ומעלה, מחדש, בוריאציות מסוימות, את הטענות שהעלה בפני בית המשפט קמא הנכבד. עוד מוסיף המבקש וטוען כי בפסק-דינו של בית המשפט לעניינים מינהליים הנכבד נקבעו "הלכות קשות" ומתעוררות בו סוגיות חשובות, החורגות מעניינם הפרטני של הצדדים, בנושאים הבאים:

(א) האם ידיעה בפועל של מחלקת הארנונה אודות שינוי מחזיקים בנכס פוטר את "המחזיק היוצא", או את בעליו של הנכס מהחובה למסור הודעה כדין, לפי סעיפים 325-326 לפקודת העיריות, ומהי אותה ידיעה בפועל הנדרשת לצורך זה. בהקשר זה מטעים המבקש כי בהתאם להלכה שנפסקה בעניין דור אנרגיה, הכלל הוא כי חל ההסדר הקבוע בסעיפים 325-326, המחייב מסירת הודעות אודות חדילה מהחזקה בנכס או בדבר חילופי מחזיקים, או בעלים, בנכס – ואילו בשאלה האם ייתכנו נסיבות שבהן חרף אי מסירת הודעה כאמור ייראה הבעלים, או המחזיק בנכס כמי שמסר הודעה כדין, נחלקו דעות השופטים שישבו בדין באותו עניין.

(ב) האם אסור לעירייה לנקוט בהליכי גבייה מינהליים בגין חובות של המחזיק הרשום בנכס – כנגד יורשיו, אשר לא מסרו לעירייה הודעה בדבר פטירתו של המוריש.

(ג) האם אי משלוח דרישת תשלום מקורית המציינת בפני הנישום את האפשרות להשיג על החוב, מקימה לנישום עילה לעשות כן בחלוף המועד הקבוע לכך בחוק.

12. בתגובתה לבקשה, שהוגשה על פי החלטתי, טוענת המשיבה כי הבקשה איננה מעוררת שאלה משפטית כלשהי החורגת מעניינם של הצדדים, ולכן אין הצדקה כאן למתן רשות ערעור ב"גלגול שלישי". לגופם של דברים המשיבה מבקשת לסמוך את ידיה על פסק דינו של בית המשפט קמא הנכבד, אשר איזן, לשיטתה, בצורה ראויה בין השיקולים הרלוונטיים במכלול.

13. לאחר עיון בבקשה, בתגובתה של המשיבה ובחומר שצורף אליהן, הגעתי למסקנה כי ספק אם היה מקום להגשת הבקשה, ואולם, משזו הוגשה – אין לי אלא לדחותה, הן בהיעדר עילה למתן רשות ערעור לדיון ב"גלגול שלישי", והן בהיעדר עילה להתערבות בפסק דינו של בית המשפט לעניינים מנהליים הנכבד לגופו של עניין.

אבהיר להלן, בקצרה, את הנימוקים למסקנתי זו.

14. בפסיקתו של בית משפט זה נקבעה, כידוע, אמת מידה מחמירה למדי למתן רשות ערעור לדיון ב"גלגול שלישי" (ראו: ר"ע 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) בע"מ, פ"ד לו(3) 123 (1982) (להלן: הלכת חניון חיפה)). ככלל, תינתן רשות ערעור רק בשאלות משפטיות החורגות מעניינם הקונקרטי של הצדדים, שלהן השלכות רוחב, או כאשר מתעורר צורך לקבוע כלל משפטי בעל חשיבות עקרונית, או לצורך פירושו של חיקוק, מקום שנחלקו הדעות לגביו בכתי משפט שונים, בערכאות אחרות. מנגד, לא תינתן רשות לערער כאשר בלזו הבקשה טענות שעניינן ביישום הדין גרידא, או כאשר השאלה העומדת במוקד הבקשה תחומה במאפייניו העובדתיים של המקרה (עיינו, למשל: בר"ם 2237/11 הוועדה המקומית לתכנון ולבניה "שורקות" נ' גרמנוב (23.9.2012) והאסמכתאות המובאות שם, בפסקה 14).

15. החלת אמות המידה הנ"ל על הבקשה שלפני מעלה כי על אף הניסיון לעטות על הבקשה פה כסות משפטית בעלת חשיבות כללית, הרי שבסופו של יום, טענות העיקרית של המבקש – עניינה באופן היישום של מה שנפסק על ידי בית משפט זה בעניין דור אנרגיה, על נסיבותיו הקונקרטיות, החריגות, של המקרה הנדון. טענה מהסוג האמור איננה מצדיקה מתן רשות ערעור ב"גלגול שלישי", אפילו אם נפלה טעות ביישום הדין, לא כל שכן כאשר בית משפט זה מתרשם כי אין עילה להתערבות בפסק-הדין, מושא הבקשה – כבענייננו.

16. ואכן, אני סבור כי בית המשפט לעניינים מינהליים הנכבד יישם באופן נכון את העקרונות שהתוו בפסק הדין שניתן על ידי בית משפט זה בעניין דור אנרגיה על הנסיבות המיוחדות של המקרה שהובא בפניו. אמנם בעניין דור אנרגיה נפסק כי הכלל הוא שעל המחזיק היוצא מנכס להודיע על כך לרשות המקומית וככלל לא מוטל על הרשות המקומית נטל לברר, באופן אקטיבי, את זהותו של המחזיק בנכס (וכך קבע גם בית המשפט קמא הנכבד בענייננו). יחד עם זאת, רוב שופטי ההרכב שישבו בדין בעניין

דור אנרגיה (חברתי, השופטת ע' ארבל, וחברי, השופט י' דנציגר) הסכימו כי תיתכנה נסיבות חריגות אשר בהתקיימן יהיה מקום לראות את המחזיק היוצא כמי שמילא את חובתו על פי סעיף 325 לפקודה, כך שלא יחויב בתשלום בגין התקופה שבה לא החזיק בנכס בפועל, וזאת הגם שהוא לא מסר הודעה בכתב כנדרש על שינוי זהות המחזיק בנכס. עיקרן של הנסיבות החריגות האמורות הוא כמצב שבו המידע בדבר שינוי זהותו של המחזיק בנכס הגיע בפועל לידי הרשות המקומית (אפילו שלא באמצעות הודעת המחזיק היוצא, כנדרש על פי הוראת סעיף 325 לפקודה). דעות השופטים נחלקו באותו עניין בשאלה האם די בידיעה של גורם כלשהו ברשות המקומית, כגון: מחלקת רישוי עסקים, כדי להטיל על העירייה נטל לבצע בדיקה אקטיבית לבירור זהותו של המחזיק בפועל בנכס, לצרכי ארנונה (דעת חברי, השופט י' דנציגר), או שמא נדרשת ידיעה בפועל של המחלקה הממונה על גביית הארנונה בעירייה, על חילופי מחזיקים בנכס, כדי לראות במחזיק היוצא כמי שניתנה על ידו הודעה בדבר חדילת החזקתו בנכס בפועל (גישתה של חברתי, השופטת ע' ארבל). שני חברי הסכימו, עם זאת, כי בנסיבות שבהן ישנה ידיעה פוזיטיבית של הרשות המוסמכת לגביית הארנונה בדבר שינוי זהות המחזיק בנכס בפועל – החלטתה להמשיך ולחייב את המחזיק היוצא הינה בלתי סבירה, ואיננה עולה בקנה אחד עם חובת ההגינות המוטלת עליה מכוח תפקידה כנאמן הציבור (עיינו: פסקאות 32-34 לחוות דעתו של חברי, השופט י' דנציגר, פסקה 10 לחוות דעתה של חברתי, השופטת ע' ארבל). לעמדה זו הצטרף, בהמשך, גם חברי, השופט א' רובינשטיין ב-ע"מ 2611/08 בנימין נ' עיריית תל אביב (5.5.2010) (להלן: עניין בנימין), בציינו כך:

“...כשלעצמי סבורני, על פי השכל הישר, כי אם אכן ידעה אל נכון המחלקה הרלבנטית על השינוי למעשה, די בכך לצורך תחילת הפעלתו של המנגנון לשינוי, ולמצער לבדיקה נוספת. ער אני לעומס המוטל על העוסקים בגביית ארנונה, בודאי במקום רב נכסים ורב תחלופה... אך במקום שנפתח הפתח לבדיקה קלה יחסית נוכח ידיעתה הקונקרטי של הרשות, יש מקום למאמץ מצידה...” (שם, בפסקה כה’).

17. בענייננו, לא מדובר במקרה שבו נשלחה דרישת תשלום לאדם שהמבקש חשב, בטעות, כי הוא המחזיק בפועל בנכס, בשעה שבדיקה יזומה מצידו היתה מגלה כי לא זה המצב – אלא בסיטואציה, שיש לקוות כי היא אכן חריגה, שבה המבקש נקט בגישה של התעלמות מוחלטת, מופגנת, מראיות ברורות ומפורשות בדבר זהותו של המחזיק בפועל בנכס, שהיו מצויות בידי הרשות המקומית (הן בידי המשיב עצמו, והן בידי מחלקת רישוי עסקים בעירייה, ובהן: הודעת הפטור מתשלום ארנונה לתקופת השיפוץ בנכס, שניתן לחברת פלקון, על ידי המבקש, בחודש פברואר 2005; ממצאי המדידה שנערכה

בנכס בשלהי חודש פברואר 2005; רישיון העסק שהשוכרת ביקשה וקיבלה, בחודש אוקטובר 2005; הודעת השוכרת מחודש יוני 2006 בדבר הארכת השכירות לתקופה של שנה נוספת; ואף פסק דין של בית משפט השלום בהרצליה בתובענה שבין המשיבה לבין השוכרת). התנהלותו של המבקש בענייננו מעוררת תמיהות נוספות לנוכח העובדה שהמבקש לא הסתפק ב"התכחשות" לראיות הברורות הנ"ל שהיו בידיו, אלא שהוא אף ניסה להסתירם מהמשיבה, בחר לנקוט נגדה בהליכי גבייה מנהליים (שמקשים על העלאת טיעונים כנגד החוב), ואף המשיך לנהל הליך משפטי נגד המשיבה – ביודעו כי אחרים החזיקו בנכס בתקופה הרלבנטית לחוב. התנהלותו זו של המבקש, בנסיבות המקרה שלפני, רחוקה מלהלום את מידת ההגינות שבה מחויבת הרשות המקומית בהפעילה את סמכות גביית המיסים המסורה בידיה.

18. הנה כי כן, במצב הדברים המתואר – יישום ההלכה שנפסקה בעניין דוד אנרגיה, תוך הפעלת מידות של שכל ישר והגינות בסיסית – מובילים, בהכרח, למסקנה כי אין מקום להתערבות בפסק דינו של בית המשפט לעניינים מינהליים הנכבד.

19. יתר הסוגיות המועלות בבקשה קשורות בטבורן לנסיבותיו הפרטניות של המקרה הנדון ותחומות במאפייניו העובדתיים, כך ש"השלכות הרוחב" הנטענות בקשר אליהן – הינן מצומצמות, אם בכלל קיימות. מכל מקום, לא מצאתי כי מדובר בשאלות בעלות חשיבות משפטית שטרם הוכרעו על ידי בית משפט זה (בהקשר זה ראו והשוו, למשל: עניין בנימין; ע"א 8417/09 עיריית ירושלים נ' לוי (21.8.2012)), או שמחייבות הן הידרשות והכרעה של בית משפט זה דווקא בגדרי התיק שבפני, במיוחד בשים לב להנמקה שהובאה בפיסקאות 14-18 שלעיל.

20. נוכח כל האמור לעיל – הבקשה נדחת. המבקש יישא בהוצאות המשיבה בסך 15,000 ש"ח.

ניתנה היום, ט"ז באב התשע"ד (12.8.2014).

ש ו פ ט